

ANGELČEK

(Priloga Vrtnu.)

Št. 4.

Ljubljana, dne 1. aprila 1902.

X. tečaj.

Pomlad je tu!

Hej, juhej, juhej, otroci,
Brž iz zapečka!
Ven na prosto pohitimo,
Vigred je prišla.

Dolgo nas je zebła zima,
Dolgo tresel mraz:
Zdaj pa pomlad zapodila
Proč ga je od nas.

Mož sneženi tam na vasi
V sôlzah se topi;
Vsepovsodi ž njega lije,
Kislo se drži...

Zvončki dvigajo glavice
In glasno zvoné,
Ž njimi vred trobentic zbôri
Méhko se glasé.

Vse nas kliče, vse nas vabi:
Brž iz zapečka!
Veselite se, radujte,
Pomlad je prišla!

Kazimir.

Cvetice iz rajskega vrta.

3. Čistost.

V ečkrat vidiš belo lilijo v rokah sv. Jožefa ali sv. Alojzija; nebeško Kraljico obdajajo na podobah bele lilije. Tudi angel Gabriel, ki je bil iz nebes poslan k devici Mariji v Nazaret, naznanit jej najveselejše sporočilo, ki se je kedaj čulo na zemlji, se upodablja z lilijo v roki. O da, tudi lilija je podoba cvetke iz rajskega vrta, sv. čistosti, tudi v nebesih najbolj občudovane čednosti.

Čistost je v resnici nebeška cvetka, ker ni čednosti, katero bi bil božji Zveličar bolj ljubil kot sveto čistost. Njegova mati je bila nedolžna devica Marija, njegov rednik sv. Jožef, ki se slika z lilijo v roki, v znamenje čistosti. Nedolžne otročiče je k sebi klical, roke nanje pokladal in jih blagoslavljal. Odraslim ljudem, tudi svojim apostolom, je govoril: „Ako se ne izpreobrnate in niste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo.“ Svoje največje čudeže je storil v korist ljubi nedolžnosti: k življenju je obudil mladeniča iz Najma in dvanajstletno Jajrovo hčerko. Izmed vseh apostolov je najraje imel deviškega sv. Janeza; s seboj ga je jemal, da je bil priča najimenitnejših dogodkov, tako na gori Tabor njegovega poveličanja, kakor na Oljski gori pričetka njegovega trpljenja. Pri zadnji večerji je smel sedeti poleg Zveličarja. Njemu je izročil v varstvo najdragocenejše, kar je imel še na zemlji, svojo ljubo deviško mater Marijo.

Kdo drug, kakor nedolžni, čisti otroci, so tudi sedaj Zveličarja največje veselje. Edmund, pobožen angleški škof, je v svoji mladosti obiskoval šole v Parizu. Ostal je vedno nedolžen in čist, ker je vse skušnjave premagal s pomočjo Jezusovo in Marijino. Ko je nekdanj pobegnil iz slabe družbe, ga sreča ljubezniv mladenič in ga vpraša, če ga pozna. Edmund pravi, da ga ni še nikdar videl. Tedaj se pa zasveti na čelu mladeničevem presveto ime „Jezus“ in nebeško

Dete prijazno izpregovori: „Ker se ogiblješ hudobnežev, prišel sem jaz v tvojo družbo.“

Zveličarja obdajajo v nebesih čiste množice angelov; po sv. čistosti ostane mladina najbolj podobna angelom in najbolj vredna, da se bliža Zveličarju v sv. zakramentu. S sv. čistostjo se pridobé še druge lastnosti angelov. Kdor ima to čednost, spozna natančneje božjo voljo in jo z veseljem izpolnjuje, v molitvi je bolj zbran, svete, nebeške reči so njegovo največje veselje. Nebeški angeli pa posebno čuvajo te svoje prijatelje, ki so njim podobni.

Kot povračilo za čednost sv. čistosti daje Bog že na zemlji mnogovrstno plačilo. Čista, nedolžna mladina uživa sladki mir, ima tisočero veselje, ki si ga oni, ki nimajo te čednosti, še predstavljati ne morejo. Čisto, kakor gorski potok, je njih življenje, in še zadnje misli, preden se ločijo s sveta, jim vzbujajo veselje na nebeško plačilo. Kakor se solnce pred zahodom še lepše pokaže v večerni zarji, kakor pa je bilo čez dan, tako je konec njih življenja lep in vspodbuden za vse, ki so navzoči ob njih smrti. Angelski mladenič sveti Alojzij je na smrtni postelji prosil okolustoječe, naj ž njim pojó zahvalno pesem. In ko pride taka z vencem sv. čistosti obdana duša pred božji prestol, kako nebeško milo jo vsprejme Zveličar; kraljica devic jo vvrsti v družbo čistih nedolžnih duš; obdana s preblestečo krono sme spremljati nebeško Jagnje, kamor gre, in peti pesem, ki jo morejo peti le čiste duše.

Visoka, vitka je lilija, znak sv. čistosti, kakor bi se hotela povzdigniti proti nebu. Kaj ne, ljubi otrok, tudi ti jo hočeš posnemati, v svojih mislih se hočeš dvigati k Bogu in k nebeškim stvarem, da ohraniš sv. čistost. S čistim govorjenjem, mišljenjem in dejanjem hočeš postati poseben prijatelj Gospodov. „Angelček“ ti hoče pri tem pomagati in ti prihodnjič podati nekaj pripomočkov.

Al. Stroj.

Biser.

(Selko.)

oli v gostilni pri Kraševcu so sedeli vaški možaki in ukrepali pri kozarcu vina to in ono. Ugibali so že, kaka bo prihodnja letina, koliko jim bodo zvišali ali znižali davke, kdo bo krpal raztrgano obutalo in pribijal nove podplate na stare urbace, odkar jih je zapustil stari Pelinček in se preselil na oni svet. Naposled jim je vse zanimajoča snov vendar pošla, in vsak je silil na dan s tem, kar je njemu ugajalo. Konoplja je govoril najraje o konjih. Ti so mu bili nad vse. Če se je peljal po cesti skozi vas kak gospod, Konoplja je gotovo pritekel na prag, da je ogledal konje. Tudi zdaj je začel pripovedovati svojemu sosеду Lahku, kako so bili nekdanj konji po ceni na Hrvaškem. — Milavec, ki bi bil rad šel v Ameriko, da bi se bil nekoliko oprostil dolgov, je jel razkladati o velikih zaslužkih onstran slane luže. Mihec pa je bil že v Ameriki in je tam videl baje veliko biserov. Zato je najraje govoril o biserih, njih ceni, lepoti itd. Temu in onemu se je vzbujala v srcu želja, da bi mogel tudi on imenovati tako drobnarijo svojo lastnino. Toda večina jih je morala pripoznati, da bisera še niti videla ni. Pri mizi je sedel tudi Lovro, ki je služil pri Milavcu za hlapca. Njegov sosed ga je vprašal:

„No, Lovro, ti si tako nekam. tih, ali si že videl biser?“

Vsi so pričakovali, da bo malomarno odkimal. A zmotili so se. Lovro je potrdil, da je že videl biser.

„Beži, beži“, so silili vanj drugi, „ti si videl biser? Steklo je bilo!“

„Ni bilo steklo, bil je pravcat dragocen biser.“

„Kdaj si ga pa videl?“

„Ko sem bil še majhen.“

„Motiš se. Steklo ti je kdo pokazal in rekel, da je biser. Saj znajo steklo ravno tako lepo obrusiti, in ti si menil, da je biser.“

„Ni bilo steklo, bil je pravi biser.“

„No, povej no, kako je bilo.“

Začel je pripovedovati.

„Takrat so še živeli moja mati — Bog jim daj dobro! Nisem bil še sirota, nisem še služil pri tujih ljudeh. V materini koči sem živel kot ptič v gnezdu in za kruh so skrbeli oni. Takrat so živeli še mati —.

In kako so me imeli radi! Ej, da vedó, kako je meni hudo na tem svetu, hudo bi jim bilo na onem. V grobu bi se obrnili. Tudi jaz sem jih rad imel. Moj Bog, saj na svetu menda ni človeka, ki bi ne ljubil svoje matere. Tudi ubogal sem jih rad, in niso se pritoževali radi moje trme. Le enkrat jih nisem poslušal. Čujte!

Neke nedelje je bilo. Vreme kot ribje oko. Prišla sta k meni Štefeto v Dominik in Reznikov Lojze.

„Lovro, z nama pojdi k vodi, bomo igrali!“

Branil sem se in izgovarjal, pa nista odnehala. Nisem si upal iti, ne da bi povedal materi, kam odidem. Stopil sem v sobo. Mati so sedeli pri mizi in brali iz molitvenika.

„Mati“, tako sem jih nagovoril, „nekoliko grem doli k vodi. Kmalu bom spet nazaj.“

„Kaj pa si izgubil tam doli?“

Polila me je rudečica in molčal sem.

„Ljubi Lovro“, so rekli, „ubogaj rajši mene in ostani doma.“

Šel sem pred hišo, da povem onima dvema. Toda pregovarjala sta me in pregovarjala, da sem se jima končno udal. Šel sem z njima in igrali smo za gumbe. Drugačnega denarja v onih časih taki možaki nismo poznali.

Pozno popoldne sem prišel domov. Težko sem se bližal domu. Oglašala se mi je vest in mi očitala, da sem bil nepokoren ljubi materi. Donelo mi je še po ušesih, kar mi je rekla: „Ubogaj rajši mene!“ S strahom sem stopil v sobo. Skozi okno so sevali zadnji žarki zahajajočega solnca. Mati so še sedeli pri mizi in brali. Vedeli so sicer, kaj sem ukrenil, vendar so me rahlo vprašali:

„Lovro, kje si pa bil?“

„Doli pri vodi!“

In tedaj so mi pokazali biser. Zahajajoče solnce je pošiljalo dnevu zadnje pozdrave, njegovi žarki so sevali skozi okno in padali na lice moje matere. In po licu je polzela solza in se blestela v zlatih solnčnih žarkih. Niti preje niti pozneje se mati niso jokali zaradi mene. Da so se pa tedaj, mi je hudo, kadar se na to spomnim.“ — —

Možaki so pomenljivo molčali in nikdo se mu ni posmehnil.

Tak biser, shranjen v dobrem srcu, je pač stokrat lepši in stokrat dražji kot biser v zlatem prstanu.

Lojzek, pojdi k meni, povedal ti bom povest.

(Selko.)

Nedamov Lojzek je bil še majhen. Komaj je bil začel bojevati prvi boj s črkami. A bil je Lojzek korenjak. Le pogledjte ga, kak dečko je! Klobuk malo po strani, za trakom kokošje pero, roke v žepu, ni ga boljšega junaka v celi vasi. Sicer so hlače nekoliko raztrgane tam zadaj, vsaj videti je tako, a to ni nikaka sramota za take korenjake. Če bi bile hlače vedno cele, tudi novih ne bi bilo nikoli.

Lojzek je bil torej junak in kot tak je šel v boj s sedmo zapovedjo. Ta namreč trdi, da moramo pustiti tuje reči pri miru; še pogledati jih ne smemo preveč poželjivo. Tako trdi in uči postava. Lojzek pa je bil enkrat, zapomnite si, samo enkrat, drugačnega mnenja. In ni pustil, da bi obveljalo to, kar zapoveduje postava, storil je drugače, premagal je torej postavo.

To pa je bilo tako. V vasi niso imeli tobakarne. Ded pa so prav radi sedeli pred hišo in spuščali v zrak dim. A primerilo se je, da so pokadili včasih

nekoliko več kakor po navadi, zato jim je pošel tobak pred nedeljo. Vsako nedeljo so si ga namreč prinesli za cel teden. Tako-le kake sobote dopoldne so poklicali Lojzka, dali mu štiri krajcarje, češ: „Steci, steci doli v trg, pa mi ga prinesi en zavitek.“ In Lojzek je stekel tak, kakor je bil: s kurjim peresom za klobukom in z raztrganimi hlačami. Navadno je prišel hitro domov, a neke sobote ga ni bilo dolgo. Zamudil se je v trgu pred pekovim oknom. Ej, kako dobre, kako sladke, kako lepe reči so bile tam! Lojzek je stal in jih opazoval in oči se se mu svetile poželjenja. Želel si je oni veliki kos potice, ono klobaso ali vsaj ono presto. A vedel je, da zahteva pek za vsako reč denar. In tega Lojzek ni imel, to je staro pravilo, da taki možaki ne smejo biti prebogati. Ni ga imel, ali dobil bi ga bil neznansko rad. In tedaj, ko je Lojzek tako hrepenel po denarju, je pristopil k njemu izkušnjavec. In Bogve, kaj mu je vse natvezel. Sicer je Lojzek prav dobro vedel, da je bilo zapisano na onih kamenitih ploščah med drugim tudi: „Ne kradi!“ Ali izkušnjavec je bil pri njem in morda mu je rekel, da ta postava ne velja vedno, prav vedno, samo takrat ne, — no, ko bi Lojzek rad jedel potico ali klobaso ali vsaj ono presto, ki visi tako zapeljivo pri oknu. Morebiti mu je zatrjeval, da ta zapoved ne velja zanj, ker je še tako majhen. Ne vem, ali je Lojzek verjel prvi laži ali drugi, to mi je znano, da je sklenil vzeti nekaj belega tam iz predala v kuhinji, kjer hranijo mati to, kar prigospodinjijo.

Malo bolj pozno je prišel s tobakom domov, toda dedu se ni zdelo nič čudno, saj je vedel, da se take vrste ljudje hitro zagledajo v to ali ono stvar.

Nekam otožen je bil Lojzek tisto popoldne. Mučila ga je skrb, kako bi izmeknil neopažen deset krajcarjev iz kuhinje. Dokler je človek nedolžen, je vesel kot ptica v logu, a tedaj, ko se pripravlja k grehu, je otožen, žalosten.

Naposled se mu je ponudila prilika. Mati so odhiteli iz kuhinje v kaščo iskat nekoliko kaše, da jo skuhajo za večerjo. In tedaj je izkušnjavec premagal Lojzka, da je premagal sedmo božjo zapoved. V žepu mu je tičala desetica. —

Kaša mu ni dišala zvečer. Otožen je sedel pri mizi, kot bi bil zelo, zelo zaspan. Po noči so ga mučile hude sanje. Zdelo se mu je, da leze iz kuhinje proti njegovi postelji cela čreda volkov. Vsi so zijali in hoteli skočiti na njegovo posteljico. Toda tu je stal stari ded in jim branil naprej.

Nedeljsko solnce je prisvetilo izza gorá in našlo Lojzkovo posteljo prazno. Bil je nemiren in ni mogel spati tako dolgo, kakor po navadi. Obul je stare hlače, ker še ni bil čas, da bi šel z dedom k maši. Vteknil je roke v žep in potipal, je-li še desetica notri, da si bo kupil ž njo po maši kos potice pri peku v trgu. Ded so imeli namreč navado, da so po maši še nekoliko pomolili. Dečka so spustili domov, ker so vedeli, da mladina komaj čaka, da pride zopet na prosto. Tu se je zdela Lojzku najlepša prilika za njegov namen.

Toda še kak večji učenjak se zmoti v svojih računih, kako se ne bi Lojzek. Na vrtu je bil. Ded so stopili k oknu in mu pomignili, naj pride v sobo, da se bo odpravil k maši. Pritekel je v sobo.

„Na, tukaj imaš nove hlače, tukaj srajco, tukaj črevlje. Le hitro se preobleci in obuj!“

Sezul je raztrgane hlače in jih položil na klop. Tedaj se je dogodilo, da je padla desetica na tla in se zatočila dedu pod noge. Ded so jo videli, a je niso pobrali, obrnili so se proč. Lojzek se je napravil k maši: ni imel več raztrganih hlač in tudi ne več klo-buka s kurjim peresom. Lepo je bil napravljen.

Tedaj pa so seli ded na klop, rekoč: „Ne mudi se še tako k sveti maši. Pojdi, Lojzek, k meni, povedal ti bom povest!“ Stari ded so znali pripovedovati lepe in mične pripovedke. Vselej jih je poslušal z veseljem, danes bi bil mnogo bolj vesel, da bi ga bili pustili vun na prosto. V prsih ga je namreč nekaj peklo, morda je bila vest, in zdelo se mu je, da bi bilo zunaj boljše. A vendar je stopil k dedu. Toda ni mu pogledal v one stare, resne, a tako ljubeznjive oči, gledal je v tla. Ded pa so ga prijeli za ročico, ko že toliko in tolikokrat, in začeli:

„Tam v daljnji, daljnji deželi, tam, kjer sije vedno gorko solnce, kjer se razprostira vedno jasno nebo,

tam v oni deželi je živel kralj, bogat in slaven kralj. Trije sinovi so ga imenovali svojega očeta. In on jih je ljubil bolj kot vse svoje kraljestvo, bolj kot vse svoje zaklade. Želel pa je, da bi bili njegovi sinovi poštene in pridni. Nič ga ni bolj žalilo, kakor če je zvedel kaj slabega o svojih sinovih.

Trije kraljeviči pa so se zbrali nekoč in ukradli očetu vse njegove zaklade in si jih razdelili med seboj.

Čuješ, Lojzek, okrali so lastnega očeta, kaj ne, kako grdo je bilo to!

Lojzek pa je povetil še bolj svojo glavico in molčal.

„Z bogatimi zakladi so zbežali od doma, a kralj se je razsrdil in poslal za njimi svoje vojake in jim zapovedal, naj pripeljejo njegove sinove uklenjene nazaj. Vojaki so odhiteli in ujeli ubegle sinove in jih pripeljali uklenjene pred očeta.

Slišiš, Lojzek, uklenjene so pripeljali, zvezali so jim roke, ker so segli po tujem blagu!

Srdit je bil kralj in v srdu je vprašal starejšega sina: „Kaj si storil, ničvrednež?“ A ta je molčal. In kralj je rekel: „Vrzite ga v temno ječo, ker je okradel lastnega očeta.“ Odpeljali so ga v temno ječo, kraljevega sina, ker je kradel. In vprašal je kralj drugega sina: „Kaj si storil, ničvrednež?“ A sin je molčal. Odpeljali so ga tja, kamor starejšega brata. Kralj se je obrnil k najmlajšemu sinu. Tudi njega je vprašal z ostrimi besedami: „Kaj si storil, ničvrednež?“ A sin je pal pred očetom na kolena in jokal in govoril proseče s solzami: „Oče, grešil sem. Oče, odpustite, obljubim Vam pri živem Bogu, nikoli več ne bom naredil kaj takega.“

In kralj je vstal s prestola in približal se je sinu in ga objel in poljubil. Le eno besedo je rekel najmlajšemu sinu: „Odpuščeno, vse odpuščeno!“

Poslušaj, Lojzek, ako bi storil tudi ti kaj takega, da bi kaj vzal očetu ali mamici, čuješ, Lojzek, ako bi kaj vzal komu, katerega izmed treh sinov bi posnemal? Kateri se ti najbolj dopade?“

A Lojzek ni čul zadnjega vprašanja. Slonel je na dedovih kolenih in jokal. —

„Ali ne bi hotel tudi ti tako storiti, kakor je storil tretji, najmlajši sin?“

In tedaj se je slišal med jokom tih: da.

Ded pa so dvignili Lojzkovo glavico, ki jim je slonela na kolenih, in ga vprašali: „Kje si dobil ono desetico, ki je pala prej iz žepa?“

Odgovor je bil jok.

„Ali je nisi vzel mamici?“

Deček je prikimal.

„Nesi jo nazaj in stôri tako, kakor je naredil najmlajši kraljevič.“

In Lojzek jo je nesel in prosil mamico odpušcanja. Mislite, da mu niso odpustili? Če bi to trdil, bi bilo ravno tako neverjetno, kakor če bi rekel, da je tekla tedaj voda v breg. Prav radi so mu odpustili, saj je obljubil za trdno, da se bo poboljšal.

In te obljube se je držal, držal trdno. Nikoli več ni delal proti sedmi božji zapovedi.

Kako je pomagal voziti Repoštev drva.

even kmet je nabral v gori drv, misleč, da jih spravi po zimi, ko bo saninec, zlahka domov. Ker je bilo pa vreme zelo neugodno, in je padlo malo snega, je moral z ženo in z otroki pretrpeti mnogo mraza. V tej potrebi gre v hosto, da bi vsaj nekaj drv prinesel domov. Ko ves zamišljen pri drvah stoji in ne ve, kako bi les spravil z gore, pride k njemu nenadoma mož s sanmi in ga vpraša, česa želi. Kmet mu potoži svojo potrebo. „Bodi brez skrbi!“ mu odgovori Repoštev, — kajti on je bil — „pomagajte mi le les naložiti, in jaz ga vam pomagam spraviti do vznožja!“ Takoj naložita oboje sani, Repoštevove in kmetove. Repoštev mu zapove, naj pelje

sani naprej, on pa za njim. To je šlo kakor blisk; predno se je kmet zavedel, sta bila v dnu. Repoštev mu pomaga peljati sani še do doma, stopi v sobo in se zadovolji s tem, kar so mu dobri ljudje — drv veseli — prinesli na mizo. Kmet mu dá tudi nekaj petic za trud in gotovo bi mu bil še bolje plačal, ko bi bil imel.

Dva otroka, ki sta letala po sobi, sta bila posebno všeč Repoštevu. Poklical je enega, izvlekel iz žepa nekaj kroglic in mu rekel: Glej, kaj ti dam za igračo!“ Deček vesel seže po njih. Drugi je željno gledal v Repošteva, a si ni upal bliže. Repoštev mu vrže takoj nekaj kroglic v naročje.

Nato se poslovijo in se vrne s svojimi sanmi v gore. Ko vzamejo čez nekaj časa starši kroglice v roke, spoznajo, da so čisto zlato. Teda j so bili zelo veseli; kajti bili so od nekda j revni in so si mogli opomoči le z zlatom. Njih veselje je bilo tako veliko, da so to povedali celo svojemu sosedu, ki je bil tako skop, da jim ni pomagal v največji stiski. Skopuha je to razveselilo in si je hotel še sam na tak način pridobiti denarja. Drugo jutro gre takoj v gore, da bi pripeljal drva. Ker mu pa ni prišel nihče na pomoč, je moral nazadnje sam peljati sani domov.

Kletke. — F. Osojski.

Marica.

Solnčece, z zlatimi žarki	Kodraste laščke obsveti,
V sôbico sêmkaj poglej,	Glej ji v nedolžne oči,
Marico malo mi zbudi,	In le verjêmi, verjêmi,
Hitro podvizaj se k njej!	Solnčece jutranje, mi:

Lepo, prelepo zares si,
Lepše kot čisto zlato,
Toda še lepše je njeno
Čisto nedolžno oko.

Fr.

Hude sanje ...

Ko se Nada mala
Zjutraj je zbudila,
S solznimi očmi je
Mami govorila:

„Mama, ljuba mama,
Mucke so poredne,
Vse, oj vse odkraja
Palice so vredne.

K meni je na okno
Ptička priletela
In o mladem jutru
Pesmico zapela.

Pa z naročaja mi
Mucka je skočila,
S kremplji in zobmi je
Ptičko umorila.

Mama, ljuba mama,
Mucke so poredne,
Vse, oj vse odkraja
Palice so vredne! — —“

„Nič ne plakaj dete,
To so bile sanje;
Solze si obriši
In pozabi nanje!

Zdaj pa roke skleni
In pobožno môli,
Z neba Oče večni
Gleda nate dôli!

Ludovik.

Sinica poje ...

Sinica poje:
„Cifuj, cifuj,
Ej, detece ljubo
Raduj se, raduj!“

„Kako naj radujem,
Kot ti, se na glas?
Okusilo právkar
Sem leskovko jaz!“

Sinica poje:
„Cifuj, cifí,
Pa bi ubogalo
Ateja ti!“

Cvetko Slavin.

V boj!

Tempo di marcia.

P. Angelik Hribar.

1. V boj ju - na - ki jez-di - jo, Oj, ju - na - ki
2. Čuj nas rod-na zem-lji - ca, Maj-ka ti e-
3. Ko bo soln-ce vzha-ja - lo, Rož-nja bo pla-
4. Ah, pre-slad-ko za - te je, Do-mo - vi - na,

1. či - li Svo-jo so mla - dost in kri
2. di - na, Pro-sta jar-ma suž-nje-ga
3. nja - va, In ko bo za - ha - ja - lo,
4. vmre - ti, Nič ni, bratci, slaj - še-ga

cresc.
1. Do-mu po-sve - ti - li. Bli-ska-jo se
2. Bo-deš do-mo - vi - na. Tu-jec več ne
3. Tož-na bo pla - nja - va. Str-ti me-či,
4. Na tem bož-jem sve - ti. V boj ju - na - ki

cresc.

1. sab-lji - ce, In rož-lja - jo me - či.
2. bo tep - tal Nam pra - vi - ce sve - te,
3. mrz - la kri, Smrt bo tod bes - ne - la,
4. jez - di - jo, Aj, ju - na - ki či - li,

1. Glas - no vmes od - me - va - jo
2. Z na - mi an - gel Mi - ha - el
3. Lo - vor - ven - ce sple - ta - la,
4. Sr - ca v pr - sih jim drh - té,

1. Spe - vi ko - pr - ne - či:
2. Vo - di boj - ne če - te.
3. Nam o - vi - la če - la.
4. Spe - vi so vtih - ni - li.

(Vrtec l. 1901, št. 12.)

Kratkočasnica.

Kaj p omaga? Pisar: „Pravijo, da čas je zlato; a jaz nimam niti časa, niti zlata.“ J. K.

Odgonetka zastavice št. 3.

Burja (veter).

Prav so uganili: Tomše Ana, učenka V. razr. na Dunaju.

Berilo po številkah v št. 3.

Velika noč (Eva, lev, ilo, kača, Ana, Nil, oven, čelo.)

Prav so rešili: Žabkar Avgust, učenec III. razr. c. kr. vadnice v Ljubljani; Muri Ignacij, Stare Jernej, Žakelj Herman, Kos Konrad, dijak v Kranju; Praprotnik Nežka v Braslovčah; Jarc Minka, Sajovic Anica in Emilija, Pišek Ivanka, Šuster Malči, Čretnik Franjica, učenke V. razreda pri č. šolskih sestrah v Celju; Scheligo Irma, učenka IV. razr. v Sv. Jederti pri Laškem; Stipčič Ivan, Lah Avg., Ferme Janko, učenci III. razr. II. odd. v Zibiki; Herzog Nidica, Ackermann Anica, Kolšek Fanica, Fürst Vanica, Mihalič Pepica, Babič Bernardka, Kardinar Ivanka in Marička, učenke v Ljutomeru; Glušič Rozika, učenka IV. razr. č. šolskih sester v Celju; Hajnšek Micika in Verk Jelika, učenci v Pristavi; Majaron Joško, učenec IV. razr. v Ljubljani; Kelbelj Marjeta, Pušnik Antonija in Langbauer Jerica, učenke III. razr. v Vuzenici; Plaskan Franca, Stakne Julijana, Zajc Karolina, Dobrišek Mar., Sardonar Ter., Lichtenekar Ana, Pikel Ter., Zavalovšek Mar., Kronovšek Josipa, Brinovec Mar., Jašovec Jos., Vodlak Mar., Turnšek Luc., Grad Karla, Ludvig Pavla, Vodovnik Ant., Perger Ana, Šporn Roza, Perger Ter., Čremošnik Mar., učenke II. razr. v Braslovčah; Rojnik Karol in Vinko, Omladič Jože, Baš Vinko, Milner Jože, Bošnjak Janez, Kovač Jakob, Prislau Ant., Matko Blaž, Rovšnik Ant., Novak Janez, Vodlak Fr., Korun Fr., Brložnik Fr., Cilenšek Joža, Pretner Ivan, Rak Iv. in Karol, Turnšek Anton, Rudl Janez, Pšakar Ciril, Strojanshek Janez, učenci II. razr. v Braslovčah; Šuligoj Miroslav in Zupanek Fr., učenca III. razr. v Vuzenici; Šorn Micika, učenka II. razr. v Pristavi; Peltler Mar., Minafik Eliz., Lasbacher Gizela in Albina, Breznik Mar., Gril A., Pajnik Mar., učenke IV. razr. v Rušah; Jakše Alojzija in Jožek, učenca na Robu; Ropas Milica, učenka v Celju; Lajčaher Nežka, učenka, Prevalje na Koroškem; Bregar Vladimir, učenec II. razr. v Kranjski gori; Trafenik Nežka pri Sv. Florijanu pri Rogatcu.

Oboje so prav rešili: Šorn Fran in Josip, dijaka na I. drž. gimnaziji v Ljubljani; Fatur Slavko, Ivan in Kristina, učenci na Rakeku; Gregorc Jožef, dijak v Novem mestu; Kogovšek Jakob v Dravljah; Kostanjšek Anica v Št. Jerneju; Chrobat Fr., Vilfan Matevž, dijaka v Kranju; Tomše Francej, učenec IV. razr. na Dunaju; Vrabl Konrad, učenec V. razr. II. odd. v Središču; Keršič Cecilija v Podbrežji; Štirn Ivanka, Porenta Ivana, Pokorn Mimi, Završnik Tončka, Jane Mičica, Jenko Ivanka, Rant Cilka, učenke V. razr., Žirovnik Hančl, Verdrič Pojncina in Ribnikar Mici, učenke IV. razr. vnanje petrazredne uršulinske šole v Škofji Loki; Mak Val., Voltavski B., učenca v Celju; Benetek Mica, Kačnik Mica, Vajs Mica, učenke IV. razreda v Grižah; Zadravec Jožef in Slana Matej, učenca III. razr. II. odd. v Svetinjah pri Ormožu; učenci in učenke III. razr. v Planini; Viher Maks, nadučiteljev sin v Vuzenici; Narat Barbka, Stropnik Micika in Petek Irma, učenke V. razr. v Celju; Novak Marija, v Št. Petru pod Sv. gorami; Kač Eliz., učenka VI. razr. pri č. šolskih sestrah v Celju; Česnovar Angela, učenka na c. kr. vadnici v Ljubljani; Prošnjak Milka, učenka na Cvenu; Bratina V., Kanduč V., Božič H., Tominc A., Turk E. in Vidmar Tomo, učenci V. razr. v Idriji; Svetina Tonček, Stano in Franci, učenci v Pliberku; Jelenc Mária, Travner Milka, Kavčič Danica, Jager Olga, Anžlovar Mar., Pezdíč Mar., učenke mešč. šole; Dietrich Mar., Jankovič Pepika, Hrovat Angelica, učenke ljud. šole pri č. uršulinkah v Škofji Loki; Jezovšek Mela, Rozika, Milčka in Vladimir, učenci na Vranskem; Stanetič Matilda, Krajnc Barbara, Slavič Elizabeta, Sebar Angela, Sklekovec Antonija, učenke V. razr. pri Sv. Križu bl. Ljutomera.